

Geacht college,

Ik heb de Voorjaarsnota 2025 met aandacht gelezen. En eerlijk gezegd, ik ben geschrokken. Terwijl Rotterdam op sommige plekken blijft bouwen aan stenen, wordt er in andere delen van onze stad steeds minder gebouwd aan mensen.

We investeren miljoenen in grote projecten: in vastgoed, in mobiliteit, in economische groei. En ja, natuurlijk is vooruitgang belangrijk. Maar voor wie bouwen we eigenlijk, als de fundering van onze stad, de mensen die het het hardst nodig hebben steeds verder wegzakt?

In deze nota zie ik prachtige woorden over kansen, over toekomst, over leefbaarheid. Maar voor de mensen die vandaag geen geld hebben voor een warme maaltijd, voor kinderen die op kapotte schoenen naar school gaan omdat schoenen te duur zijn, voor de vrouw die haar medicijnen niet ophaalt omdat ze moet kiezen tussen eten of zorg; voor hen zijn mooie woorden niet genoeg.

Bij Sanna op Zuid, ons sociale initiatief in Lombardijen, zien we deze mensen. Elke dag. Zoals die oudere man die elke week naar het informatiepunt komt met brieven die hij niet begrijpt, rekeningen die hij niet kan betalen, en ogen waarin al lang geen hoop meer te vinden is. Hij zegt: 'Ik red het wel hoor', maar hij redt het niet. Hij houdt zich groot omdat niemand luistert. Omdat hulp een doolhof is geworden.

Er wordt gesproken over armoede als een uitdaging. Maar voor de mensen om wie het gaat is armoede geen uitdaging. Het is een muur. Een dagelijkse strijd. En wat doet het college? Die muur wordt hooguit aangestipt, maar niet gesloopt.

Waar is de structurele verlichting? Waar zijn de investeringen die niet pas in 2030 iets opleveren, maar nu, vandaag? Waarom wordt er nog steeds bekibbeld op voorzieningen die kwetsbare Rotterdammers wél vooruit kunnen helpen? Waarom wordt de stem van de wijk niet gehoord in de collegezaal?

Een stad die trots is op haar kracht, moet ook durven erkennen waar het pijn doet. En pijn, die is er achter voordeuren die u nooit zult zien, in levensverhalen die niet in beleidsregels passen.

U vraagt vertrouwen van de burger. Maar vertrouwen moet je verdienen. En dat begint bij zien. Luisteren. En vooral: DOEN!

Ik doe daarom een dringende oproep aan u als bestuurders van deze stad: maak armoede niet kleiner dan het is. Maak uw daden groter. Herzie uw prioriteiten. Want pas als iedereen mee kan doen, ECHT mee kunnen we met recht zeggen: dit is ónze stad.

Namens Sanna op Zuid, dank u wel.

Met vriendelijke groet,

Santucia Hamelinck

Sanna